

BENİM ADIM MELEKLERİN HİZASINA YAZILIDIR*

HÜSEYİN KIRAN, 1965 yılında Amasya'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladı. Üniversiteden politik nedenlerle ayrılmak zorunda kaldı. Yine aynı nedenlerle 10 yıl hapis yattı. İki kız çocuk babası. İstanbul'da yaşıyor.

Yazarın kitapları: *Madde Kara* (şiir, Metis Yayınları, 2004; Sel Yayıncılık, 2017), *Gecedegiden* (roman, Ayrıntı Yayınları, 2011), *Benim Adım Meleklerin Hızasına Yazılıdır* (roman, Ayrıntı Yayınları, 2013; Sel Yayıncılık, 2017), *Küstah* (şiir, İkaros Yayınları, 2014), *Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor* (roman, Sel Yayıncılık, 2016), *Resul* (roman, Metis Yayınları, 2006; Sel Yayıncılık, 2017).

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 893**
ISBN 978-975-570-896-6

BENİM ADIM MELEKLERİN HİZASINA YAZILIDIR

Hüseyin Kıran

Roman

© Hüseyin Kıran, 2017
© Sel Yayıncılık, 2017

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Selahattin Özpabalıyıklar
Yayına hazırlayan: Bilge Sancı
Kapak görseli: Mustafa Horasan, kağıda suluboya, 17.8x12.5 cm, 2000
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ayrıntı Yayınları, 2013
Sel'de Birinci Baskı: Kasım, 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Hüseyin Kıran

Benim Adım
Meleklerin Hızasına
Yazılıdır

Roman

Hazin Yürüyüş

Beni dünyaya bağlayan şeylerle ilişkimi koparmalı, kendi saf evrenimin içinde yaşamaya başlamalıyım. Sonsuz sayıda bağla bağlı olduğum dünya, iyice net ki, kendimi kendim olarak yaşamama, bu tek sahici yaşama hali olarak varlığımı sürdürmeme izin vermeyecek. Kendimi o hale getirmeliyim ki, yeryüzünü örten ve boğan, onu sere serpe yaşamaktan alıkoyan insan-biçimli varlığın dışında durduğumu, ona düşman olduğumu, onun paylaştığı hiçbir kaygıyla ortak bir yönümün olmadığını, kendimi tamamen lekesiz olarak bambaşka esaslar üzerinden kurmayı amaçladığımı ve nihayet bunu gerçekleştirmeye giriştiğimi ilan etmeliyim.

Kendimle gireceğim bu yeni ve yaratıcı, yararlı, biraz yaratıcı değişim sürecini başlatmak için bedensel sınırlarımı yoklamalı, bu sınırların içini yeniden ve yeni bir bilgiyle, bambaşka bir bakış açısıyla doldurarak, biraz seyrelerek, parça parça genişleyerek her bölgenin denetimini ele geçirmeli, ki ellerimi iyi biliyorum ama sadece yürümek istediğimde ayaklarım oluyor, bazı organlarımı ise hiç bilmeden yaşayabiliyorum, genellikle bedenim içine yerleşmiş bu organları hayretler içinde hissedemiyorum bile, onlara da vâkıf olmak istiyorum doğal olarak ki aleyhte bir faaliyet içinde bulunarak beni bilmediğim biçimde insan soyuna, bu aşağılık varlık formuna bağlamak için gizli işbirliğinde bulunmasınlar.

Yeryüzünde bulunmak bir suçtur. Bundan kurtulmak için ölümü denemeliyim.

İlkin fark ettim ki, hepimiz, insanlar, hayvanlar, bitki formundaki varlıklar, hepsi oksijen bağımlısı. Doğanın bizzat kendisi, en azından uzantısı sayabileceğim kendime karşı silahlanmak ve bir saldırı başlatmak, bir devrim yapmak istiyorsam, bu bağımlılığın üstesinden gelmeliyim. Bu, bana saplanmış doğaya karşı elde ettiğim ilk zafer olacak.

Bütün canlıların ama beni şu aşamada –henüz– ilgilendirdiği biçimiyle insanın oksijen bağımlısı olduğu bilgisine, beni sefil insan soyundan ayırıştırarak ve Tanrısallıkla –yani saflık ve hiçlikle– buluşturacak özel bir ayrıcalık kazandıracak, mutlak bilgiye belki kendi başıma varmadım. Düşünerek vardım. Beynim düşündü ve kendine Bay Mutlak Tin’i örnek aldı. O böyle şeylerden muaftı. Oksijenden azade. O, başkalarının beyninde yaşayarak ölümsüz olmanın, oksijensiz var kalmanın mümkün olduğunu göstermişti. Ölümsüz olmanın sırrı, bütün maddi süreçlerin dışında, başkalarının beynine yerleşmek ve orada yaşamaktır. Ben de başkalarının beynine yerleşmek için harekete geçtim. Bunun üstesinden gelebilirim. Bedensel sınırlarımın ötesine geçecek ve yıldızlararası boşlukta, önümde açılan bu yeni ve bitimsiz alanda, pırıltılı ufukta, sonsuz enginlikte bir elektrik çakması olarak, bir yalın yalım olarak, turkuaz ışık olarak, ışık hızına binerek süreceğim altımdaki atımı.

Bu akıl yürütmelerin sonucu olarak kendi bedenime karşı girişeceğim, oksijene duyduğum bağımlılıktan arınma eyleminin ilk hamlesini yaptım ve nefesimi tuttum.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Bu yeni ve özgürleştirici deneyimin, direniş eyleminin, sessiz ve ufak çaplı bombalamanın, ayaksız ayaklanmanın, kargaşa çıkarmanın, devrimci bildiri metninin, Leninist tipte çelik çekirdekten parti örgütü kurmanın nüvesinin etkileri umut ediyorum ki, kalıcı olacaktı. Gerçi iki dakika on bir saniye sürmüştü ama eylemin gücü, yarattığı etki, başkalarının onu izlemesiyle ve herkesin nefesini tutmasıyla ve oksijensizliği denemesiyle büyüyecekti, öyle umuyordum. Elbette tarihsel anlamı olan eylemlerin etkileri asla önceden kestirilemez. Bunu deneyerek ve idmanla geliştirerek en azından on misline çıkaracaklar da bulunacaktır.

Ben doğama karşı kendi yasalarımı dayatmak üzere başlattığım bu ilk cephe savaşının, ilk çatışmasının sonucunda bayıldım. Hayır, bayılmadım. Bayılmak, benim gibi yeni direniş başlatmış bir özgürlük savaşçısı için kabul edilemez oluyor. Bunun yerine susadım.

Sert bir dünyada yaşıyordum, bunu biliyordum. Toprak sert, kaya, beton, metal, çevreye şekli veren her şey sertti. Elbette başkalarına şekil vermek için sert olmak gerekir. Nihayet durum da sertti, bulabildiğim bütün yollar, yordamlar ve yöntemlerle direnmiş ama başarısız olmuşum. Gerçi denebilir ki yeni başlamıştım, ama işte, saldırmış ve yenilmiştim, böylece ayaklarım suya ermişti.

Bu katı materyaller dünyasında yaşamanın bir çıkarını bulamamıştım. Aklıma belki de susamaktan kaynaklanan bir fikir gelmiyor değildi ve ayaklarımın suya ermesinden.

Bir de suyu denemek gerekirdi. İlle bağımlıysak ve bununla baş edemiyorsak, belki de azaltarak bırakmak bir yöntemdi oksijeni ki suyun üçte birinin oksijen olduğunu bilmiyor değildik; H₂O formülü de bunu söylüyordu, ayrıca bir şey daha söylüyordu o 2 rakamı: su ikinci vatanımız olabilirdi. Bir amfibi olma

kararıyla suya yavaşça, kendimi teslim ettiğimi hissettirircesine girdim. Teninde açılan yarayı hemen kapatma yetenek ve bilgisine gıpta ettiğim su, bir anda beni sarmaladı ve kabul ettiğini bildirir biçimde beni aşağı, karanlık, giderek çamurlu dibe doğru çekmeye başladı. Suyun bildiklerini bana geçirmesini eriyecek bekledim.

Bu benim Uzun Yürüyüş'üm olacaktı. Direniş hamlesi için Haliç'i seçmiştim. Çan Kay-Şek kılıklı doğa yasalarından kaçarak güçlenmek ve yeni bilgilerle donanarak yeryüzüne yeni biçimini verme zamanım gelene dek burada, suyun içinde beklemek ve dinlenmek, suyu dinlemek ve nihayet üstün bilgilerle donanmış olarak yeni bir varlığa dönüşmekti niyetim. Ve zamanı gelince, benim zamanım, karaya, anayurduma, karla kaplı güzel memleketime, kurşun mühürlü bir vagon bulunamadığı için yürüyerek girecek ve toplanan kalabalığa ilk söylevimi verecektim efsanevi liderliğimin: Ey ki bilinçlenin!

Kusurlu Su

Bu büyük eylemin, bu direniş hattının bu kadar öksürüğe (sayamadım) neden olması büyük talihsizlik. Bu noktada suyun beni ve eylemimi anlamadığını, belki de düşmanım olan doğa yasalarının safında yer aldığını, ahmak bir işbirlikçi gibi buz olarak dünyaya şekil verebilen katı materyaller arasına katılma teklifiyle satın alındığını ileri sürebilirim.

Amansızca soğuk ve tadı rezildi. Tuzluydu namussuz ki bu da kokmak istemediğini akla getiriyordu. Demek içten içe çürük olduğunu biliyordu. Yanlış şeye güvenmişim. Ondan beni içine almasını ve yeryüzünü reddetme eylemime yataklık etmesini beklemekle aptallık etmişim. Yatalaktı kendisi. Aslında şüphelenmişim. Öylece serilmiş yatan, tabiatı aşağılara akmak olan ve uygun bir yatak bulunca içine dolup serilip yatmaktan başka bir yeteneği bulunmayan bir madde formuna nasıl da güvenmişim. Yumuşaklığıyla aklımı çelmişti, hatamı telafi edeceğim.